

Under overskriften «Vårt felles ansvar» tar Aftenposten den 3. februar på lederplass de såkalte innvandrere i forsvar. Ikke et eneste ord nevnes om de ulemper, for ikke å si tragedier, som denne uhemmede og tildels ulovlige invasjon har påført enkelte av oss nordmenn. Min historie er i korthet følgende:

I en leilighet på ca. 50 kvadratmeter i en stille og rolig gate hadde jeg planlagt å tilbringe min alderdom. Derfor hadde jeg også påkostet leiligheten, adskillig. Men etterhvert som folk i gården døde, flyttet det inn pakistanere i store mengder. Det var nok lønnsomt for husverten, for han fikk dobbelt husleie av dem. Men for oss som bodde der fra før, ble det en hard tid. Det ble stor nattetrafikk med stenkastning på vindusrutene og vanskeligheter med å få sove. Etter noen års forløp ble denne trafikken noe mindre etter at en tyrker og ni pakistanere ble arrestert for narkotikatrafikk. Arrestasjonene ble nevnt i Aftenposten.

Men vanskelighetene var på langt nær overstått. Som eksempel kan nevnes at pakistanerne smekket igjen porten, så hverken søppeltømmene eller postbudet kom inn. Det var for å kunne slippe barna ut i gården. Alle henvendelser om å slutte med dette, var forgjeves. Da jeg en dag flyttet deres tomme barnevogn for å kunne komme ned i kjelleren, hvor jeg hadde både brensel og poteter, fikk jeg en voldsom overhaling av selve «høvdingen». Han opptrådte ved flere anledninger så truende at jeg to ganger måtte henvende meg til politiet for å få beskyttelse. Det resulterte bare i at pakistanerne fikk en advarsel.

Situasjonen ble etterhvert så truende at jeg bestemte meg for å forsøke å få byttet leiligheten. Men det nyttet heller ikke. For så fort reflektantene fikk se pakistanerne, forsvant de. Jeg så meg derfor til slutt nødsaget til å henvende meg til kontoret for eldreomsorg. Det resulterte i at jeg omsider fikk en leilighet med ett værelse på 15 kvadratmeter i 1. etasje mot en sterkt trafikkert gate. Det er en bensinos uten like fra de utette vinduer. Noe av dette er beskrevet i Aftenposten for to-tre uker siden etter et protestmøte fra leieboerne.

Dette er i korthet de senere år av min lidelseshistorie, og mitt spørsmål til Aftenposten er følgende:

Dette «Vårt felles ansvar», som det skrives om, gjelder det bare overfor våre såkalte nye landsmenn, eller gjelder det også for oss som er født og oppvokst og har oppholdt oss hele vårt liv her i dette landet? Eller skal dette hullet som jeg bor i, tjene som gasskammer for å spare kommunen for mange års alderstrygd?

Asbjørn Bru
Aftenp. 17.2.-86

Pilatus- legender

108090

Tradisjonen forteller at Pontius Pilatus' senere liv var så fullt av motgang at han under Caligula begikk selvmord i Rom. Hans lik ble kastet i Tiber (Te'vere), men onde ånder la seg over eleven, hvorfor det ble tatt opp igjen og ført til Vienna (Wien), hvor det ble kastet i elven for endelig å falle til hvile i et vann under Mount Pilatus overfor Lucerne.

Dette fjell het egentlig Pileatus fordi det så ofte var dekket av en hvit kappe (tåke = pileus). Navnelikheten ga foranledning til legenden ovenfor nevnt.

En annen legende i denne forbindelse beretter, at Pilatus ble forvist av Tiberius og at han kastet seg ut i et lite vann på Mount Pilatus' topp. En gang om året skal han vise seg på toppen og hver den som ser ham vil dø innen årets utgang. I det 16. årh. ble vedtatt en forordning hvorefter det var forbudt å kaste sten i vannet av frykt for å bringe storm over landet.

Det heter også at selvmordet fant sted for å unngå den dødsdom som Tiberius hadde avsagt over ham fordi han hadde gitt ordre til korsfestelse av Kristus. Videre heter det at såvel han som hans hustru anget dypt, antok kristendommen og døde fredelig i dens tro.

☆☆☆

Tyskerne har en tradisjon som forteller at da Kristus ble korsfestet dukket all fisk i sin forferdelse dypt i vannet, unntatt gjedden, som av ren nysgjerrighet, stakk hodet over vannet og ble vitne til det hele. Derav den innbildning at man på gjeddehodet finner avtegnet korset, de tre nagler og lansen. (Spydet) «Pasjonsblomsten».